

[Anders Poulsen]

spørgsmål stiller ministeren op på en måde, som om det var et enten-eller. Det er imidlertid ikke et enten-eller; det er et både-og, hr. minister. Det må være klart, at man ved at styrke det juridiske element i skatteadministrationen, navnlig i den centrale skatteadministration, navnlig i forbindelse med lovfortolkningerne, i virkeligheden styrker det folkevalgte element. Der, hvor det folkevalgte element virkelig kommer til udfoldelse, er jo, når selve lovfortolkningen klart er foretaget ud fra rigtige juridiske synspunkter. Så først kan det folkevalgte element virkelig arbejde med det, det er sat til at arbejde med. Derfor er det ikke rigtigt at stille det op som et enten-eller, det er et både-og.

Ministeren spørger, om jeg vil påstå, at det er i strid med grundlæggende principper i et retssamfund, at det er domstolene, der træffer den endelige afgørelse vedrørende lovtjeksters rækkevidde. Jeg vil godt sige til ministeren, at på skatteområdet er det egentlig forudsat, at man skulle kunne klare disse ting af i det administrative rekursystem, vi har lavet. Det må være undtagelsen, at den slags ting skal afklares ved domstolene.

Ministeren nævner i den forbindelse lystgårdssagerne. Jeg synes næsten, det er det allerdårligste eksempel, ministeren kunne trække frem, for man kunne nemlig godt i den fortolkning, der lå til grund for lystgårdsafgørelserne, spørge, hvor stor en del af bedømmelsen der var politisk, og hvor stor en del af bedømmelsen der gik på selve lovhjemmelen. Det er alene spørgsmålet om lovhjemmel eller ikke, der skal bedømmes. Den politiske bedømmelse hører hjemme i dette folketing. Når ministeren netop trækker dette eksempel frem, kunne jeg godt lide at spørge ministeren: skal det forstås på den måde, at ministeren forsvarer den politiske bedømmelse i forvaltningen?

Ministeren kommer dernæst ind på skattestyrelsesloven og omtaler den meget grundigt. Jeg synes, skattestyrelsesloven er udmærket. Der er også ting, der tyder på, at den virkelig kommer til at fungere godt, men man må vel egentlig sige, at det, der navnlig er blevet styrket ved gennemførelsen af skattestyrelsesloven, er selve ligningen. Man kunne med rette rejse det spørgsmål, om borgernes klageadgang er blevet styrket ved gennemførelse af skattestyrelsesloven. I hvert

fald kan der godt findes eksempler på, at dette ikke har været tilfældet.

Ministeren er derefter inde på, at antallet af klagesager ved landsskatteretten er faldet meget stærkt på grund af gennemførelsen af skattestyrelsesloven. Der mener jeg, at ministeren drager nogle konklusioner på et alt for løst grundlag. Det er alt for tidligt at foretage en bedømmelse af det. Det kunne der nævnes mange grunde til.

Så kommer ministeren med en yderst interessant statistik. Ministeren siger, at skatteyderne får medhold i ca. 20 pct. af de sager, der bliver afgjort ved domstolene, og ministeren drager tvivl om de tal, jeg har nævnt i dagspressen i går i den forbindelse. Jeg kommer til at spørge ministeren, hvor han har sine tal fra. De forekommer mig meget mærkelige. De forekommer mig ikke særlig troværdige, vil jeg gerne sige til ministeren. Det kan være, at ministeren har trukket nogle meget gamle tal frem af skuffen og prøver at illustrere disse ting med nogle gamle tal.

Lad os holde os til de tal, der er aktuelle, og i den forbindelse vil jeg sige, at landsskatteretten i sine meddelelser fra april 1980 har offentliggjort, hvordan det gik ved domstolsafgørelserne i 1979. Lad mig helt kort derfra nævne, at af de sager, der tidligere var blevet påkendt i landsskatteretten, gik 115 til domstolene. Derudaf blev 29 sager enten hævet af skatteyderne eller afvist – det var noget med tidsfrister og den slags ting, så de sager kom altså ikke til pådømmelse ved domstolene. Når vi trækker disse 29 fra de 115 sager, så får vi 86, og i disse fik skatteyderne helt eller delvis medhold i 45 sager, hvilket svarer til 52 pct. Det er de sidste nye tal, det er aktuelle tal, og det er altså ganske andre tal end dem, ministeren kommer frem til.

Jeg må sammenlagt om de problemer, vi står med, sige, at det, det drejer sig om, er at styrke den enkelte borgers stilling i skattesystemet, og der er meget endnu at indhente. Selv om vi nu har hørt ministeren komme med forsvar for det eksisterende skattesystem, så føler jeg mig overbevist om, at der fortsat i dette folketing er partier, for hvilke den enkeltes ret og værdighed stadig væk spiller en meget stor rolle. Jeg tror også, at der er mange partier, for hvilke det fortsat betyder noget, at den politiske bedømmelse i forbindelse med skatteansættelser, jfr. mini-